

Ad denne Vej er derfor en Mulighed for, at Indenrigsministeren (the Home Secretary) kan faa Indflydelse paa Paatalen, idet han er øverste Chef for Hovedstadens Politi (med Sæde i Scotland Yard) uden for Londons City, der ligesom Resten af England har sit eget — kommunale — Politi (jfr. Wade and Phillips, Constitutional Law (1933) S. 173 ff.). I øvrigt bemærkes, at de forskellige Ministerier med deres egne dertil antagne Jurister i betydeligt Omfang rejser og gennemfører Sager til Straf for Overtrædelser af Love under vedkommende Ministeriums Forretningsomraade, saaledes Indenrigsministeriet (Home Office) for Overtrædelse af Fabrikslovgivningen, Sundhedsministeriet (Ministry of Health) for Overtrædelser af Sygekasselovgivningen, Arbejdsministeriet for Misbrug af Arbejdsløshedsforsikringen m. v. (se Pendleton Howard l. c. S. 40. Note 59), alt naturligvis under Ansvar for vedkommende Minister. Naar der imidlertid uden for England tales om den engelske „Anklagemyndighed“, er det formentlig i Reglen særlige Embedsmænd, man derved har for Øje, nemlig „Kronjuristerne“ (the Law Officers of the Crown) og „the Director of Public Prosecutions“.

Den førstnævnte Betegnelse omfatter the Attorney-General, hvis Embede skriver sig fra Edward I's Tid, og hans Hjælper, the Solicitor-General (fra Edward IV's Tid), jfr. Anson, Law and Custom of the Constitution (1935) II. 1. S. 220—22. De er Kronens og de forskellige Departementers juridiske Raadgivere i vigtigere Sager og møder i saadanne, f. Eks. angaaende Gæld til Kronen, Sager vedrørende velgørende Institutioner, Patentrettigheder, hvor almene Hensyn spiller ind m. v. (jfr. Wade and Phillips, l. c. S. 168, Pendleton Howard l. c. S. 34).

Ogsaa med Strafferetsplejen kan de befatte sig:

- 1) The Attorney-General kan i mindre alvorlige Sager (misdemeanours), hvor dog Handlingen rummer overhængende Fare for det almene Vel, krænker Kronens Værdighed eller er egnet til at fremkalde Optøjer o. lign., rejse Tiltale ved en „ex officio information“, hvorefter sædvanlig Forundersøgelse bortfalder, og Sagen straks foretages til Domsforhandling for Jury, the Indictments Act, 1915, 5 & 6, Geo. V c. 90. S. 8, sub-s 3.
- 2) Han kan derhos paa sædvanlig Maade rejse og møde under Straffesager i Almindelighed, og gør det undertiden, naar de er af ganske usædvanlig Betydning.
- 3) I en Række Tilfælde, saasom Blodskam (i Almindelighed, jfr. the Incest Act. 8. Edw. VII c. 45 S. 6), Bestikkelse af Embedsmænd, Brud paa Tavshedspligter m. v., kan Sag i Strid med den almindelige ovenfor beskrevne Regel *ikke* rejses uden indhentet Samtykke fra Attorney-General.
- 4) Enhver kriminel Forfølgning, ligegyldigt hvem der har indledt den, bortfalder øjeblikkelig, hvis Attorney-General rent ensidig tilkendegiver, at han ikke ønsker Sagen forfulgt (nolle prosequi), en lidet anvendt Beføjelse (gennemsnitligt 6 à 7 Gange aarligt, se Pendleton Howard l. c. S. 137), hvis Formaal nu alene vil være at standse temerære Anklager (se Wade and Phillips l. c. S. 178, jfr. S. 229).
- 5) Om hans Forhold til the Director of Public Prosecutions, se nedenfor.

Baade Attorney-General og Solicitor-General (der som ovenfor nævnt kan handle for Attorney-General som dennes Hjælper) er nu altid Medlemmer af det siddende Ministerium i videre Forstand (jfr. Knud Berlin, Den danske Statsforfatningsret (1922) I. S. 288) og afgaar med dette, ligesom de skal have Sæde i Underhuset og maa træde tilbage, hvis de ikke genvælges (se Berriedale Keith, The Governments of the British Empire (1935) S. 286 med Note 1).

De er parlamentarisk ansvarlige for de Raad, de giver Kronen og Regeringsmyndighederne, Anson l. c. S. 222, og det siges gerne, at Attorney-General er den Embedsmand, der har det forfatningsmæssige Ansvar for, at Forbrydelser ikke lades upaa-talte (Odgers, l. c. S. 401); dette maa forudsætte, at han udøver sin Virksomhed uden Indblanding fra andre, „højere“ Myndigheder, og dette staar ogsaa i det hele fast, men modsiges paa et enkelt Omraade af den tidligere mangeaarige Departementschef (permanent Undersecretary of State) i Home Office, Sir Edward Troup, der i sin Bog: „The Home Office“ (1925) S. 76 udtaler, at „Indenrigsministeren (the Home Secretary) har altid været den, som efter Forhandling med Kronjuristerne og the Director of Public Prosecutions bestemmer (settles), hvorvidt Tiltale i en Sag af politisk Karakter skal rejses“. Og givet er det, at naar Parlamentet ønsker Oplysning om en kriminel Sag, er det faktisk fra Indenrigsministeren, man venter at modtage den (se ogsaa Pendleton Howard, l. c. S. 36).